

dringsforslag, vilde ogsaa jeg for mit Vedkommende sige, at der var Punkter nok, ud fra hvilke en Opfordring til at stemme mod dem med Føje vilde kunne stilles; men, som baade Flertallets Ordfører (Piper) og senere Talere har udtalt, er det jo kun en Formalitet, der her foreligger, et Middel til at faa Sagen ført videre ud fra det frugtesløse Arbejde i Landstingsudvalget over i en forhaabentlig mere frugtbar Jordbund i et Fællesudvalg. Derfor skal ogsaa jeg opfordre mine Meningsfæller til at afholde sig fra at stemme mod disse Ændringsforslag, for at Sagen ad den sikreste og hurtigste Vej kan komme i et Fællesudvalg. Og ligesom Flertallets Ordfører sagde, at Højre var besjælet af et alvorligt Ønske om at opnaa et Resultat, vil jeg udtale, at det samme Ønske er jeg besjælet af.

Broberg: Jeg kan helt og fuldt tiltræde Venstres Ordførers Udtalelser. Højre og de Erikonservative har gjort det let for de 4 Grupper, der danner Mindretallet i Udvalget, at enes. Jeg vil kun udtale Haabet om, at det vedblivende maa være lige saa let for de 4 Grupper at enes, takket være Højres Optræden, og at Sagen maa sejre, hvad jeg tror paa. Jeg vil ogsaa anbefale min lille Gruppe ikke at stemme mod de foreliggende Ændringsforslag, for at man kan naa at faa Sagen i Fællesudvalg. Det er den eneste Udvej, som nu staaar aaben.

Konseilspræsidenten (Zahle): Det maa med Beklagelse konstateres, at det høje Landstingsudvalg ikke har kunnet nytte den Tid, i hvilken denne Sag har ligget i Udvalg, til at føre Grundlovssagen et positivt Skridt videre. Jeg tør ikke betvivle, at Udvalgets Flertal — ligesom dets Mindretal — har været grebet af det alvorlige Ønske om at naa til en Løsning af Forfatningsspørgsmaalet, som alle er enige om nu maa løses. Højrepartiernes Stilling her i Landstinget er da ogsaa i Aar en anden end den Stilling, de konservative Partier indtog i Fjor, hvor man til et bestemt Tidspunkt besluttede at standse Sagens videre Forhandling. I Aar har man ogsaa fra de konservative Partiers Side tiltraadt den Anskuelse, at Forhandlingens Vej bør prøves helt ud, og at intet bør lades uforsøgt for at undgaa den bitre Strid, som vil opstaa, hvis man ikke nu kan i Enighed skabe Landet en ny Forfatning. Der var derfor Grund til at

haabe, at Nedsættelsen af Landstingets Udvalg og dettes Arbejde maatte blive et Stød fremad, en betydningsfuld Begyndelse, at i det mindste de Grænser, indenfor hvilke Forhandlingen med Udsigt til positivt Resultat kunde føres, vilde være blevet afriidsede. De Forslag, som Højrepartierne stillede i forrige Rigsdagssamling, og som af den sidst foregaaende Regering blev afvist som uegnede til at være et Forhandlingsgrundlag, kunde naturligvis ikke genoptages og er heller ikke blevet det, men Udvalgets Flertal er paa den anden Side ikke naaet til at opstille saadanne andre Forslag, som med Nytte kunde drøftes, først af Mindretallet og derpaa af Regeringen. Man er endt med at betragte Landstingets Udvalg som blot et lidet betydende Afsnit forinden Fællesudvalget og nøjes med rent formelt at opstille nogle Ændringsforslag for, som det ogsaa hedder i Betænkningen, at gøre Vejen farbar til Fællesudvalg. Disse Ændringsforslags Indhold er fuldkommen uantageligt for Regeringen. Mindretallet har heller ikke drøftet dem, og kun paa Grund af deres rent formelle Hensigt undlader det, som det nu er sagt af de ærede foregaaende Talere, at stemme mod disse Ændringsforslag. Det Fællesudvalg, til hvilket vi forhaabentlig nu snart naar frem, nedsættes da fra Landstingets Side saa at sige paa bar Bund, uden at der i Landstingsudvalgets Arbejde findes ledende Træk til Anvisning for Fællesudvalgets Forhandlinger. Naturligvis vil dette ikke gøre Forhandlingerne lettere, men man bør haabe, at Øjeblikket til i hvert Fald et alvorligt Forsøg paa Forstaaelse mellem de demokratiske og de konservative Grupper nu nærmer sig. Muligheden for en saadan Forstaaelse vil komme til Stede, saa snart Højreflertallet vil erkende, at det ikke er udenfor, men kun indenfor det forelagte Grundlovsforslags Rammer, at Forhandling og mulig Forstaaelse kan finde Sted. Forslagets ubrydelige Ramme er, som saa ofte sagt, den lige og almindelige Valgret som Grundlag for begge Rigsdagens Ting. Ethvert Forslag, der tilstræber et andet Grundlag, er paa Forhaand betydningsløst, og jeg maa sige til det høje Ting: det er kun Tidsspilde at forsøge at opstille saadanne Forslag, hvorimod paa den anden Side Forslag, der holder sig strengt indenfor Rammen, kan gøres til Genstand for en Forhandling, under hvilken der selvfølgelig ogsaa vil blive vist rimelig Imødekommen fra anden Side. Det er bekendt, at